

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvacet čtyři

Jeff Pippenger

2026-01-06

Číslo dvacet čtyři

Náš poslední článek jsme uzavřeli zmínkou o třech paralelních liniích prorockého svědectví, znázorněných kapitoly jedenáct až dvacet dva v Genesis, první knize Starého zákona, Matoušem, první knihou Nového zákona, a Zjevením, poslední knihou jak Nového zákona, tak celé Bible. Linie Genesis označuje smlouvu s Abramem; linie Matouše označuje smlouvu s křesťanskou církví, přičemž Petr je symbolem počátku i konce moderního duchovního Izraele. Střední verše obou linií označují pečeť Boží: u Abrama to byla „obřízka“ a u Petra změna jeho jména. Středovým veršem linie ve Zjevení je sedmnáctá kapitola, dvanáctý verš.

A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří dosud neobdrželi království; ale přijímají moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Zjevení 17,12.

Genesis a Matouš označují sňatek Božství s lidstvem a Zjevení označuje sňatek šelmy a draka při nedělním zákoně. Všechny tři linie ukazují na nedělní zákon, kde jedna třída zjevuje znamení šelmy a druhá pečeť Boží. Padělek šelmy a draka ve dvanáctém verši je zmínkou o omega Nimrodovy věže v Genesis jedenáct. Tam se dostalo soudu padělanému náboženství smlouvy a ve Zjevení sedmnáct je souzena nevěstka – která je Babylon veliký. Nimrod je alfa k vatikánské omeze, a z tohoto důvodu je papežství Babylon veliký, omega k Nimrodovu Bábelu, alfé.

Je pozoruhodné, že svědectví obsažené v každém středovém bodě této linie tvoří ve skutečnosti tři verše.

Toto je má smlouva, kterou budete zachovávat mezi mnou a vámi i tvým potomstvem po tobě: Každý mužského pohlaví mezi vámi bude obřezán. Obřezete tělo své předkožky, a to bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. A když bude dítěti osm dní, bude mezi vámi obřezán každý mužského pohlaví po všech vašich pokoleních, jak ten, který se narodil v domě, tak i ten, který byl koupen za peníze od cizince, jenž není z tvého potomstva. Genesis 17,10–12.

I Ježíš mu odpověděl a řekl: Blaze tobě, Šimone Barjona, neboť tělo a krev ti to nezjevily, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev; a brány pekla ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,17–19.

A ta šelma, která byla a není, je i ona osmým a pochází ze sedmi a jde do záhuby. A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale přijímají moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Ti mají jednu mysl a odevzdají svou moc i sílu šelmě. Zjevení 17,11–13.

Příběh padělané smlouvy, znázorněné Nimrodovými cihlami a maltou, a jeho padělaného systému církve a státu, znázorněného věží a městem, je předobrazem padělaného systému obrazu šelmy, znázorněného v omegě Nimrodova příběhu. Tři linie se třemi středovými body o třech verších, které všechny svědčí o smlouvě života a o smlouvě smrti. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou pravou osmou, která je z těch sedmi, a papežství je jednoduše padělkem. Nimrodova třída má při svém sňatku jednotu myslí, padělek sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou sjednoceni s myslí Kristovou. Padělaná šelma, „byla a není“, je padělkem Krista, který byl, jest a ještě přijde. Ve verši osm je vyjádřeno plné rozvinutí padělku, znázorněného papežstvím.

Šelma, kterou jsi viděl, byla a není, a vystoupí z propasti a odejde do záhuby; a budou se divit ti, kdo přebývají na zemi, jejichž jména nebyla od založení světa zapsána v knize života, když uvidí šelmu, která byla a není, a přece jest. Zjevení 17,8.

Ježíš je Ten, který byl a jest a který má přijít, a papežství, osmá šelma, která je z těch sedmi, je tou šelmou, která „byla, a není, a přece jest“. „Jedna hodina“, kterou představuje sňatek draka a šelmy, znázorňuje dějiny od nedělního zákona, kdy sto tisíc, představovaných Petrem a Abramem, vystupuje do nebe jako korouhev právě v té době, kdy vystupuje i papežství.

Snažili jsme se přistupovat ke knize Jóel z toho hlediska, že Petr o Letnicích označil své letniční poselství za naplnění Jóela. Ve třech smluvních liniích, z nichž každá má dvanáct kapitol, pojednávají prostřední tři verše každé linie o totožných dějinách a Petr je v těchto dějinách představen jako ten, kdo je s Ježíšem v Cesareji Filipově, což je Paneion, a právě to je místo, jehož zkušenost je nyní svět na pokraji zakusit. V Paneionu je Petr také v Jeruzalémě při letničním vylití. Tři linie dvanácti kapitol se sbíhají v Paneionu a o Letnicích, když je pečeť Boží vtiskována na nevěstu Kristovu a znamení šelmy je vtiskováno na nevěstu satanovu. Kniha Jóel označuje probouzecké volání v podobenství o deseti pannách, kdy se laodicejská církev adventistů sedmého dne probouzí k poznání, že je ztracena.

Kniha Jóel je zasazena do kontextu čtyř generací.

Slovo Hospodinovo, které přišlo k Jóelovi, synu Petúelovu.

Slyšte toto, starci, a pozorně naslouchejte, všichni obyvatelé země.

Stalo se to za vašich dnů anebo ještě za dnů vašich otců? Vypravujte o tom svým synům, a vaši synové ať to vypravují svým synům, a jejich synové dalšímu pokolení. Co zanechala housenka, sežrala kobylka; co zanechala kobylka, sežral brouk; a co zanechal brouk, sežral hmyz. Joel 1,1–4.

„Starci“ jsou vedoucí představitelé laodicejské církve adventistů sedmého dne v době zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc a toto zapečetování je dovršováno během vylití Ducha svatého. Ezechiel „starce“ představuje jako „staré muže“.

I řekl mi: Synu člověčí, viděl jsi, co činí starší domu Izraele potmě, každý ve své obrazné komnatě? Neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi. Ezechiel 8,12.

Inspirace jasně ukazuje, že zapečetění v deváté kapitole Ezechiele je totožným zapečetěním jako v sedmé kapitole Zjevení. Stejně tak je zřejmé, že „starší muži“ ze čtyř stupňujících se ohavností v osmé kapitole jsou představeni číslem 25. Dvacet pět „starších mužů“, kteří měli být strážci Božího stáda, jsou ti muži, kteří se klanějí slunci. Jsou souzeni jako první. V souvislosti se svatyní, od níž se odvracejí, představují dva oddíly po dvanácti kněžích a velekněze. Při nedělním zákonu se klanějí slunci a přijímají znamení šelmy, čímž stvrzují svůj souhlas s drakem, šelmou a falešným prorokem. Těchto 25 bylo předobrazeno 250 muži při vzpouře Kórácha, Dátana a Abírama, kteří představují trojí spojení, k němuž se připojuje 250 mužů obětujících kadidlo. Tři hlavní vůdcové odpadlictví zemřeli, když země otevřela svá ústa a pohltila je.

I Mojžíš řekl: Podle toho poznáte, že mě Hospodin poslal, abych vykonal všechny tyto skutky; neboť jsem je nečinil ze své vlastní vůle. Jestliže tito muži zemrou obyčejnou smrtí všech lidí anebo budou postiženi tím, čím bývají postihováni všichni lidé, pak mě Hospodin neposlal. Jestliže však Hospodin učiní něco nového a země otevře svá ústa a pohltní je i se vším, co jim náleží, a oni zaživa sestoupí do jámy, tehdy poznáte, že tito muži znevážili Hospodina.

I stalo se, když domluvil všechna tato slova, že se země pod nimi rozestoupila. A země otevřela svá ústa a pohltila je i jejich domy a všechny muže, kteří náleželi Kórachovi, i všechny jejich majetek. Oni i všichni, kdo k nim náleželi, sestoupili zaživa do jámy, a země se nad nimi zavřela; a zahynuli zprostřed shromáždění.

A všechny Izrael, který byl kolem nich, utekl před jejich křikem, neboť říkali: Aby také nás země nepohltila. I vyšel oheň od Hospodina a strávil těch dvě stě padesát mužů, kteří obětovali kadidlo. Numeri 16,28–35.

Opadlictví roku 1888 bylo předobrazeno vzpourou Kórácha, Dátana, Abírama a 250 mužů, kteří přinášeli kadidlo. Těch 250 mužů vytvořilo spojenectví s trojnásobnou konfederací, která dospívá k nedělnímu zákonu, když Spojené státy, šelma ze země, otevrou svá ústa a začnou mluvit jako drak. V tom okamžiku je bez míry vyelit pozdní dešť, právě tak jako bylo těch 250 mužů, kteří přinášeli kadidlo, zničeno ohněm sestupujícím z nebe. Těch 250 mužů představuje falešný náboženský systém, který je zničen během vyelití pozdního deště při nedělním zákonu. Země otvírající se pod Kórachovými druhy je zemětřesením ze Zjevení 11, které označuje Spojené státy otvírající svá ústa a mluvící jako drak. Když na oněch 250 sestoupil oheň z nebe, předobrazoval Eliášův oheň na hoře Karmel, když byli pobiti ti falešní proroci. Eliášův oheň na hoře Karmel se vztahuje k nedělnímu zákonu, takže oheň nad 250 muži je ohněm pozdního deště při nedělním zákonu.

Pasáž v knize Numeri pojednávající o Kórachově vzpouře je v prorockém smyslu v souladu se vzpourou proti poselství o zaslíbené zemi, jak je předložili Jozue a Káleb. Tato vzpoura představuje biblický „den provokace“. Pasáž o Kórachově vzpouře praví: „poznáte, že tito muži popudili Hospodina.“

Jsou to moudří, kdo rozumějí, a moudří mají rozumět tomu, že dějiny Kórachovy vzpoury mají být přiloženy ke vzpouře proti Jozuovu poselství o Zaslíbené zemi. Tato vzpoura se odehrála v Kádeši a jak Kádeš, tak Kórachova vzpoura jsou vzpourou adventismu sedmého dne při nedělním zákonu.

Kórach a dvě stě padesát mužů, kteří obětovali kadidlo, byli předobrazem pětadvaceti mužů klanějících se slunci v Ezechielovi 8. Staří mužové v osmé kapitole Ezechiele představují čtvrtou ze čtyř stupňujících se ohavností, které jsou páhány v Jeruzalémě, symbolu Boží církve.

První ohavností je obraz žárlivosti, druhou jsou skryté komory, třetí je oplakávání Tammúza, a potom se těch pětadvacet mužů klaní slunci. Devátá kapitola pak určuje ty, kdo vzdychají a naříkají nad ohavnostmi představenými v osmé kapitole. Ti, kdo vzdychají a naříkají, jsou zapečetění andělem, který vystupuje od východu. Anděl je posel a představuje poselství.

Poselství zapečetování z východu je poselstvím východního větru, jímž je poselství islámu. Jakmile je sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetěno, andělé zhoubci začínají své dílo právě tam, kde vnější prorocká linie učí, že „národní odpadlictví je následováno národní zkázou“. Dříve než je vykonán soud nad těmi, které představuje Kórach, jsou vzbuřenci vyvedeni ven z Jeruzaléma. Bezbožní jsou z Jeruzaléma odstraněni, neboť nejsou to spravedliví, kdo prchá z Jeruzaléma.

Potom mě duch pozdvihl a přivedl k východní bráně Hospodinova domu, která hleděla na východ; a hle, u vchodu do brány bylo pětadvacet mužů, mezi nimiž jsem viděl Jaazanjáše, syna Azurova, a Pelatjáše, syna Benajášova, knížata lidu.

I řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži, kteří kují zlo a dávají v tomto městě bezbožnou radu; kteří říkají: Není to blízko; stavme domy; toto město je kotel a my jsme maso.

Proto proti nim prorokuj, prorokuj, synu člověka. I sestoupil na mne Duch Hospodinův a řekl mi: Mluv; Toto praví Hospodin;

Takto jste mluvili, dome Izraele; neboť znám věci, které vstupují na vaši mysl, každou z nich. Rozmnožili jste v tomto městě své pobité a naplnili jste jeho ulice pobitými. Proto praví Panovník Hospodin: Vaši pobití, které jste položili uprostřed něho, ti jsou masem a toto město je kotel; vás však vyvedu z jeho středu. Báli jste se meče; a já na vás přivedu meč, praví Panovník Hospodin. A vyvedu vás z jeho středu a vydám vás do rukou cizinců a vykonám mezi vámi soudy. Padnete mečem; budu vás soudit na pomezí Izraele, a poznáte, že já jsem Hospodin. Toto město vám nebude kotlem a vy nebudete masem uprostřed něho; budu vás soudit na pomezí Izraele. A poznáte, že já jsem Hospodin; neboť jste nechodili v mých ustanoveních ani nevykonávali mé soudy, nýbrž jste jednali podle obyčejů pohanů, kteří jsou kolem vás.

I stalo se, když jsem prorokoval, že Pelatjáš, syn Benajášův, zemřel. Tu jsem padl na svou tvář, zvolal mocným hlasem a řekl: Ach, Panovníku Hospodine! Chceš učinit úplný konec ostatku Izraele? Ezechiel 11,1–13.

Jeruzalém je očišťován při nedělním zákonu, když je pšenice oddělována od koukolu. Muži představovaní číslem 25, či Kórachovými 250, jsou vyvedeni ven, k „pomezí“ Jeruzaléma, aby zemřeli. Číslo 25 je počtem kněží, kteří sloužili po dobu jednoho týdne, a když je symbolizováno desetinásobným číslem 250, představuje celosvětovou církev, neboť deset je symbolem celosvětovosti. Bojující církev je vymezena jako církev složená z pšenice a koukolu a vítězná církev představuje církev, která je pouze pšenicí.

„Nemá Bůh žádnou živou církev? Má církev, avšak je to církev bojující, nikoli církev vítězná. Je nám líto, že v ní jsou vadní členové, že se mezi pšenici nachází koukol. Ježíš řekl:

„Království nebeské je podobné člověku, který zasal dobré semeno na svém poli; ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel koukol mezi pšenici a odešel.... Tu přistoupili služebníci hospodáře a řekli mu: Pane, nezasal jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal koukol? On jim odpověděl: To učinil nepřítel. Služebníci mu řekli: Chceš tedy, abychom šli a vytrhali jej? Ale on řekl: Ne; abyste při trhání koukolu nevytrhali s ním i pšenici. Obojí nechte růst spolu až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve koukol a svažte jej do otýpek k spálení; pšenici však shromážděte do mé stodoly.“

„V podobenství o pšenici a koukolu vidíme důvod, proč se koukol neměl vytrhávat; bylo to proto, aby s koukolem nebyla vytrhána i pšenice. Lidský názor a úsudek by se dopouštěly závažných omylů. Avšak spíše než aby došlo k omylu a aby byl vytržen jediný stvol pšenice, Mistr říká: „Nechte obojí růst spolu až do žně;“ tehdy andělé vyberou koukol, který bude určen k záhubě. Ačkoli v našich sborech, které se hlásí k víře v pokročilé světlo pravdy, jsou takoví, kdo jsou vadní a bloudící, jako koukol mezi pšenici, Bůh je shovívavý a trpělivý. Kára a varuje bloudící, ale neničí ty, kdo se dlouho učí lekci, již by je chtěl vyučit; nevykořeňuje koukol z pšenice. Koukol i pšenice mají růst spolu až do žně; když pak pšenice dospěje k plnému vzrůstu a vývoji a pro svůj charakter ve zralosti bude plně odlišena od koukolu.“

„Kristova církev na zemi bude nedokonalá, avšak Bůh svou církev pro její nedokonalost neničí. Byli a budou takoví, kteří jsou naplněni horlivostí ne podle poznání a kteří by chtěli církev očistit a vykořenit koukol z prostředku pšenice. Kristus však dal zvláštní světlo ohledně toho, jak jednat s těmi, kdo bloudí, i s těmi, kdo v církvi nejsou obrácení. Členové církve nemají podnikat žádné křečovité, horlivé, ukvapené kroky při vylučování těch, o nichž se mohou domnívat, že mají vadný charakter. Koukol se objeví mezi pšenici; avšak vytrhávání koukolu by napáchalo více škody, kdyby se nedělo způsobem, který určil Bůh, než kdyby byl ponechán na pokoji. Zatímco Pán přivádí do církve ty, kteří jsou skutečně obrácení, satan současně uvádí do jejího společenství osoby, jež obráceny nejsou. Zatímco Kristus rozsévá dobré semeno, satan rozsévá koukol. Na členy církve neustále působí dva protikladné vlivy. Jeden vliv působí k očistění církve a druhý ke zkažení Božího lidu.“ Testimonies to Ministers, 45, 46.

Bezbožní jsou vyvedeni ven z Jeruzaléma, aby byli zničeni. Jsou odstraněni v době žně, která je zároveň dobou, kdy pšenice dozrála, neboť tehdy je pšenice shromažďována jako oběť pozdvihování prvotin ze dvou letničních chlebů oběti pozdvihování. Sklizeň prvotin pšenice je zvláštním předmětem biblického proroctví. Oddělení pšenice a koukolu se zabývá právě tímto předmětem a mnohá Kristova podobenství označují tento velmi významný prorocký mezník.

„Tyto podobenství dále učí, že po soudu již nebude žádná doba milosti. Když je dílo evangelia dokončeno, bezprostředně nato následuje oddělení dobrých od zlých a úděl každé skupiny je navždy určen.“ Christ's Object Lessons, 123.

Obětí z pšenice je sto čtyřicet čtyři tisíc a třetí anděl odděluje pšenici od koukolu.

„Poté jsem spatřila třetího anděla. Můj doprovázející anděl řekl: ‚Strašná jsou jeho slova, hrozný je jeho úkol. Je to anděl, který má oddělit pšenici od koukolu a zapečetit neboli svázat pšenici pro nebeskou stodolu.‘ Tyto věci by měly plně zaměstnávat mysl, veškerou pozornost. Znovu mi byla ukázána nutnost, aby ti, kdo věří, že nyní přijímáme poslední poselství milosti, byli odděleni od těch, kdo denně přijímají nebo vstřebávají nový blud. Viděla jsem, že ani mladí, ani staří by neměli navštěvovat shromáždění těch, kdo jsou v bludu a temnotě. Anděl řekl: ‚Ať mysl přestane prodlévat u věcí, které nepřinášejí žádný užitek.‘“ Manuscript Releases, svazek 5, 425.

Třetí anděl zapečetí pšenici a také odděluje pšenici od koukolu. Třetí anděl představuje nedělní zákon, kdy je 25 mužů, představujících vedení laodicejské církve adventistů sedmého dne, vyvedeno ven z Jeruzaléma a souzeno. V tom okamžiku je církev bojující proměněna v církev vítěznou.

„Dílo se brzy uzavře. Členové bojující církve, kteří se osvědčili jako věrní, se stanou církví vítěznou. Když přehlížím naši minulou historii a prošla jsem každý krok postupu až k našemu nynějšímu postavení, mohu říci: Chvála Bohu! Když vidím, co Bůh vykonal, jsem naplněna úžasem a důvěrou v Krista jako Vůdce. Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na cestu, po níž nás Pán vedl, a na jeho učení v naší minulé historii.“ General Conference Bulletin, 29. ledna 1893.

Prorocké téma oddělení koukolu od pšenice je významným tématem biblického proroctví. Kristus očišťující chrám je znázorněním tohoto díla; vyvrcholení nastává při nedělním zákoně, neboť vidíme, že ti, kteří měli být souzeni, byli odvedeni k pomezí Jeruzaléma, aby zemřeli.

„Když Ježíš započal svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními úkony Jeho služby bylo druhé očištění chrámu. Tak i v posledním díle varování světa zaznívají dvě odlišná volání k církvím. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lidé můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Církev pšenice a koukolu trvá až do krize nedělního zákona, kdy je koukol odstraněn, nikoli lidskou silou, nýbrž třetím andělem — který představuje nedělní zákon, ale také poselství pozdního deště, tehdy se vzdouvající v mocné volání. Koukol je prvkem prorockého svědectví, stejně jako pšenice. Boží prozřetelnost dosahuje až k nedělnímu zákonu a třetí anděl očišťuje chrám podruhé. Očistil jej 22. října 1844 a druhým očištěním chrámu je nedělní zákon.

Vnější prvky dějin, které vedou k nedělnímu zákonu, jsou významnou součástí svědectví vítězné církve, stejně jako koukol, pšenice a svazování obou tříd. Závěrečná poselství Zjevení jsou poselství tří andělů a ta oddělují a svazují obě třídy, avšak je důležité vidět, že sestra Whiteová uvádí, že tato „závěrečná poselství“ „uzrávají žehn“. Závěrečné poselství, které uvádí žehn do zralosti, je pozdní déšť, a je to oheň, jenž svazuje oněch 250 mužů „jako otýpky pro ohně zkázy“.

„Janovi byly otevřeny výjevy hlubokého a strhujícího významu z prožitků církve. Viděl postavení, nebezpečí, zápasy a konečné vysvobození Božího lidu. Zaznamenává závěrečná poselství, která mají přivést ze země k dozrání, buď jako snopy pro nebeskou sýpku, nebo jako otýpky pro ohně zkázy. Byly mu zjeveny předměty nesmírné důležitosti, zvláště pro poslední církev, aby ti, kdo se odvrátí od bludu k pravdě, byli poučeni o nebezpečích a zápasech, jež jsou před nimi. Nikdo nemusí zůstat v temnotě ohledně toho, co přichází na zemi.“ Velké drama věků, 341.

Jeho očištění chrámu je rovněž znázorněno dílem Muže se smetákem na nečistotu, kterého Jan Křtitel představil jako Toho, jenž následoval po jeho službě. On je tím, kdo v Millerově snu vymetá smetí.

„Pán se chystá zjevit rozdíl mezi spravedlivými a bezbožnými; neboť jeho ,věječka je v jeho ruce a on dokonale pročistí své humno a shromáždí svou pšenici do své sýpky; ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“ Review and Herald, 8. listopadu 1892.

Na Izajáše odkazuje sestra Whiteová, když poukázala na to, že v roce 1849 Pán podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil ostatek svého lidu; a Izajáš i sestra Whiteová označují konečné shromáždění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Proces shromažďování zahrnuje rozptýlení a shromáždění, znázorněné jako první zklamání, které vede ke shromáždění na konci doby prodlévání. Každý z těchto prvků zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc je samostatným tématem biblického proroctví. Vnější dějiny, jichž Pán používá jako svého nástroje, aby přivedl hřích k jeho závěru, jsou představeny v Danielovi 11,11; konečné shromáždění se nachází v Izajáši 11,11; konec doby prodlévání je v Zjevení 11,11; a oddělení pšenice a koukolu při nedělním zákoně je umístěno v Ezechieli 11,11:

Toto město vám nebude kotlem ani vy nebudete masem uprostřed něho; nýbrž vás budu soudit na pomezí Izraele. Ezechiel 11,11.

U Joela je „nové víno“ odňato starým starcům, kteří měli být strážci svatyně. Poselství Půlnočního volání je Joelovým novým vínem a oheň, který sestupuje při nedělním zákonu, byl předobrazem letničním ohněm. Tento oheň představuje poselství, jímž je nové víno, avšak je to také poselství, které zničí 250 mužů, kteří obětovali kadidlo. Laodicejská církev adventistů sedmého dne končí při nedělním zákonu, neboť tehdy je oheň vylit bez míry a zničí 250 mužů, kteří obětovali kadidlo; tím tedy zničí jejich systém bohoslužby.

Kdyby církev adventistů sedmého dne byla při nedělním zákoně věrná, moc a síla vlády Spojených států ji uzavrou. Bude-li nevěrná, jednoduše si změní jméno na církev adventistů prvního dne nebo na nějakou jinou blízkou napodobeninu. Ať spravedlivá či nespravedlivá, církev adventistů sedmého dne nejde za nedělní zákon. Prorocké svědectví ukazuje, že adventismus při 11. září odmítl poselství starých stezek, a tyto staré stezky vedou k zavřeným dveřím při nedělním zákoně. Oněch pětadvacet mužů bylo v Ezechieli oddílu představováno „Jaazanjášem, synem Azurovým, a Pelatjášem, synem Benajášovým, knížaty lidu“.

Jejich jména vyznávají vlastnosti Božího lidu, avšak je to pouze vyznání. Jaazanjáš znamená Bůh slyší a je synem Azura, což znamená pomáhat a chránit. Sestra Whiteová říká, že těch 25 mužů

mělo být strážci, jak to představuje „Azur“. Jeho syn se vyznává k tomu, že „slyší“ Boha, avšak patří ke třídě, která hledíc, nevidí, a slyšíc, neslyší. Pelatjáš znamená vysvobozený od Boha a jeho otec „Benajáš“ znamená Bůh vystavěl. Když Ezechiel dokončil své výstražné poselství, Pelatjáš zemřel.

Toto město vám nebude kotlem a vy nebudete masem uprostřed něho; nýbrž budu vás soudit na pomezí Izraele. I poznáte, že já jsem Hospodin; neboť jste nechodili podle mých ustanovení ani jste nevykonávali mé soudy, nýbrž jednali jste podle obyčejů pohanů, kteří jsou kolem vás. I stalo se, když jsem prorokoval, že Pelatjáš, syn Benajášův, zemřel. Tu jsem padl na svou tvář, zvolal mocným hlasem a řekl: Ach, Panovníku Hospodine! Zda učiníš úplný konec ostatku Izraele? Ezechiel 11,11–13.

Pelatjáš zemřel při hlasitém výkřiku Ezechiela. Pšenice zemřela na ulici 18. července 2020 v naplnění Zjevení 11. Pšenici jsou Mojžíš a Eliáš; první autor Božího slova, a zaslíbení o Eliášově příchodu, je posledním výrokem ve Starém zákoně. Alfa a Omega jsou usmrceni na ulici Sodomy a Egypta, avšak jsou vzkříšeni v roce 2024, jak je znázorněno ve Zjevení 11,11. Zatímco byli mrtví, Sodoma a Egypt se radovaly. Ezechiel klade smrt Pelatjáše do doby ostatku, když říká: „Ach, Panovníku Hospodine! učiníš snad úplný konec ostatku Izraele?“ Sodoma je podle Izajáše církví adventistů sedmého dne v době ostatku.

Slyšte, nebesa, a naslouchej, země, neboť Hospodin promluvil: Vychoval jsem a vyvýchil syny, ale oni se proti mně vzbouřili. Vůl zná svého hospodáře a osel jesle svého pána; avšak Izrael nezná, můj lid nechápe.

Ach, hříšný národe, lide obtížený nepravostí, símě zlosynů, synové, kteří kazí: opustili Hospodina, rozhněvali Svatého Izraele, odvrátili se nazpět. Proč byste měli být ještě bití? Budete se bouřit více a více; celá hlava je nemocná a celé srdce ochablé. Od chodidla nohy až do hlavy v něm není nic zdravého; jen rány a zhmožděny a hnisající vředy; nebyly vymačkány ani ovázány ani změkčeny olejem. Vaše země je zpustošená, vaše města jsou vypálena ohněm; vaši zemi požírají cizinci před vašimi očima, a je zpustošená jako po zpustošení cizinci. A dcera Sijónská zůstala jako chýše ve vinici, jako bouda v okurkovém poli, jako obležené město.

Kdyby nám Hospodin zástupů nebyl zanechal jen velmi nepatrný ostatek, byli bychom jako Sodoma, podobali bychom se Gomoře. Slyšte slovo Hospodinovo, vy vladaři sodomští; naslouchejte zákonu našeho Boha, lide gomorský. Izajáš 1,2–10.

Mojžíš a Eliáš jsou zabiti v Sodomě a Egyptě během období ostatku. Egypt je symbolem zkažené státnosti a Sodoma zkažené církevnosti. Pelatjáš, syn Benajášův, umírá při nedělním zákonu, který Izajáš uvádí do souladu s biblickým dnem rozhoření, jímž je buď rok 1863, nebo nedělní zákon. Pelatjáš, syn Benajášův, představuje padělek těch, kdo skutečně slyší Slovo Boží. V čase ostatku jsou ti, které představují Mojžíš a Eliáš, zabiti a potom vzkříšeni. Toto vzkříšení začalo hlasem na poušti v červenci roku 2023. Od roku 2024 probíhá závěrečné oddělování pšenice a koukole.

Při nedělním zákonu církev adventistů sedmého dne pozná, že je ztracena.

Toto město vám nebude kotlem a vy nebudete masem uprostřed něho; ale budu vás soudit na pomezí Izraele. I poznáte, že já jsem Hospodin; neboť jste nechodili v mých ustanoveních ani nevykonávali mé soudy, nýbrž jednali jste podle obyčejů pohanů, kteří jsou kolem vás. I stalo se, když jsem prorokoval, že Pelatjáš, syn Benajášův, zemřel. Ezechiel 11,11–13.

Smrt Pelatjáše, jehož jméno znamená vysvobozený Bohem, v daném kontextu znamená vydaný smrti, a to právě v tom okamžiku, kdy jsou dělníci jedenácté hodiny vysvobozeni z ruky krále severu ve verši čtyřicátém prvním jedenácté kapitoly knihy Daniel. Pelatjáš je při nedělním zákonu vydán do ruky krále severu. Pelatjáš, syn Benajášův, jehož jméno znamená „co Bůh vybudoval“. Právě v tom bodě, kdy Bůh znovu vybudoval chrám, aby jej při nedělním zákonu vyzdvihl jako církev vítěznou, jsou ti, kdo jsou představováni Pelatjášem, vydáni smrti, neboť namísto účasti na díle obnovy dávných pustin budovali sami sobě Tóbijášův hrob. Pelatjáš představuje Izajášovo „od hlavy až k patě“, tělo zcela obtížené hříchem. Tím tělem je laodicejská Církev adventistů sedmého dne na konci čtyř generací postupující vzpoury, kterou Izajáš vyjadřuje jako stupňující se vzpouru, když říká: „odpadáte stále více.“ V závěrečném procesu zkoušky, který započal v roce 2024, je pšenice po tři a půl dne mrtvá, a pak je vzkříšena; v tom bodě poznají, že Hospodin je Bůh.

Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, můj lide, otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů a uvedu vás do země izraelské. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby, můj lide, a vyvedu vás z vašich hrobů. Vložím do vás svého ducha, a obživnete, a usadím vás ve vaší vlastní zemi. Tehdy poznáte, že já Hospodin jsem to promluvil a vykonal, praví Hospodin. Ezechiel 37,12–14.

Padělané kněžstvo, které je při nedělním zákoně reprezentováno číslem 25, tehdy pozná, že Hospodin je Bůh. Pšenice vědí, že Hospodin je Bůh, v roce 2024, a koukol se k tomuto poznání probouzí při nedělním zákoně, když už je příliš pozdě. Toto období začíná hrobem a vzkříšením a končí hrobem bez vzkříšení. Pšenice na počátku poznávají Boha, když naplňuje vzkříšení ze Zjevení 11, a koukol poznává při zemětřesení nedělního zákona v téže kapitole. Mezi těmito dvěma mezníky zkušební proces pozdního deště přivádí obě třídy ke zralosti pro žně.

Joelovo poselství je písní o vinici, avšak první otázkou, kterou nastoluje, je, zda lidé mohou podle dřívějších dnů rozpoznat poslední dny. „Starci“ v Joelovi to nedokázali, neboť když o půlnoci zazní budiček, jsou odťati — vyvrženi z úst Páně, právě tam, kde zemská šelma otevírá svá ústa, aby mluvila, což je také místo, kde promluvila Balámova oslice a kde promluvil otec Jana Křtitele.

Soud nad „starými starci“ se zakládá na otázce, zda se toto stalo za dnů vašich otců? Oddíl se otevírá slovy: „Slyšte toto.“ Poté předkládá dva svědky, jedním jsou čtyři generace mužů a druhým čtyři druhy hmyzu. Potom jsou probuzeni při Půlnočním volání, jen aby zjistili, že jsou pominuti jako Bohem vyvolený lid smlouvy. Nejsou pominuti proto, že neměli víno; jsou pominuti proto, že mají nesprávné víno. V podobenství o deseti pannách je Joelovo nové víno olej.

Jejich spása je podmíněna tím, zda přijmou „nové víno“ poselství pozdního deště. „Starí a letití muži“ jsou u Izajáše rovněž vykresleni jako „opilci Efraimovi“ a Efraim není ve Zjevení sedmé kapitoly zastoupen mezi zapečetěnými. Je nahrazen svým bratrem Manasesem. Je obtížné nalézt zlovolnějšího krále než Manases, avšak právě on nahrazuje opilce Efraimovy.

„Ti, kdo nepocítují zármutek nad svým vlastním duchovním úpadkem ani netruchlí nad hříchy druhých, budou ponecháni bez Boží pečeti. Pán pověřuje své posly, muže se zbraněmi k zabíjení ve svých rukou: „Jděte za ním skrze město a bíte; ať vaše oko nešetří a nemějte slitování; pobijte dočista staré i mladé, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému muži, na němž je znamení; a začněte od mé svatyně.“ I začali od starých mužů, kteří byli před domem.“

„Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, která pocítila úder Božího hněvu. Starší muži, ti, jimž Bůh dal veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svěřenou důvěru. Zaujali stanovisko, že nemáme očekávat zázraky ani zjevné projevy Boží moci jako v dřívějších dnech. Doby se změnily. Tato slova utvrzují jejich nevěru a oni říkají: Pán neučiní nic dobrého ani nic zlého. Je příliš milosrdný, než aby navštívil svůj lid soudem. Tak zní volání: „Pokoj a bezpečí“ z úst mužů, kteří již nikdy nepozdvihnou svůj hlas jako polnici, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Tito nemají psi, kteří nechtěli štěkat, jsou těmi, kdo pocítují spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, dívky i malé děti všichni společně hynou.“

„Ohavnosti, nad nimiž věrní naříkali a kvíleli, byly vším, co mohly rozeznat smrtelné oči; avšak zdaleka nejhorší hříchy, ty, které probouzely žárlivost čistého a svatého Boha, zůstávaly nezjevené. Veliký Zpytatel srdcí zná každý hřích spáchaný v tajnosti pachatelů nepravosti. Tito lidé se ve svých klamech začínají cítit bezpečně a pro Jeho shovívavost říkají, že Hospodin nevidí, a potom jedná, jako by opustil zemi. On však odhalí jejich pokrytectví a před zraky druhých odkryje ty hříchy, které se tak pečlivě snažili skrýt.“

„Žádná nadřazenost postavení, důstojnosti ani světské moudrosti, žádné místo v posvátném úřadě neuchrání lidi před obětováním zásad, jsou-li ponecháni svým vlastním lstivým srdcím. Ti, kteří byli pokládáni za hodné a spravedlivé, se ukazují být vůdci odpadlictví a příklady lhostejnosti i zneužívání Božích milostí. Jejich ničemné počínání už nebude déle trpět a ve svém hněvu s nimi jedná bez milosti.“

„Pán jen s neochotou odnímá svou přítomnost těm, kteří byli požehnáni velikým světlem a kteří při službě druhým pocítili moc slova. Kdysi byli jeho věrnými služebníky, obdařenými jeho přítomností a vedením; avšak od něho se odvrátili a uvedli jiné v blud, a proto na ně dopadla Boží nelibost.“ Testimonies, svazek 5, 211, 212.

Joel promlouvá k vedení laodicejské církve adventistů sedmého dne, když označuje „starce“, avšak Joel promlouvá také k nepoučeným, jak Izajáš nazývá ty, kdo jsou stavěni do protikladu k učeným. Joel promlouvá k dávným mužům, kteří se v osmé kapitole Ezechiela klanějí slunci a kteří jsou v deváté kapitole souzeni jako první. Oslovuje také laiky laodicejské církve adventistů sedmého dne, když říká: „Slyšte toto, vy starci, a popřejte sluchu, všichni obyvatelé země.“

Pěťadvacet mužů v osmé kapitole se nachází u nedělního zákona, kde se klanějí slunci zády ke svatyni. Jsou „desátkem“ vzpoury oněch 250, kteří stáli s Kóre, Dátanem a Abíramem. Těchto 25 mužů je symbolem vzpoury, která se podle inspirovaného svědectví opakovala roku 1888 a která předobrazuje vzpuru vedení laodicejské Církve adventistů sedmého dne při 11. září a dále až k nedělnímu zákonu. Představují „desátek“ vzpoury v témže období, v němž Izajáš v šesté kapitole

označuje moudré jako „desátek“, jenž má v sobě podstatu.

Jóel je oznámením adventismu, že jejich doba milosti je uzavřena, neboť naplnili číši své zkušební doby hříchem; a tato plnost je představena jako nemoc od hlavy až k patě, čímž je naznačeno, že poselství pozdního deště bylo odňato z jejich úst. Izajáš popisuje tutéž skutečnost ve dvacáté deváté kapitole.

Ustrňte nad sebou a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; vrávorají, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky i vaše vládce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo umí číst, se slovy: Čti to, prosím. On však říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo neumí číst, se slovy: Čti to, prosím. On však říká: Neumím číst.

Proto Panovník řekl: Protože se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučená podle lidského příkazu, proto hle, znovu učiním s tímto lidem podivuhodné dílo, ano podivuhodné dílo a div; neboť moudrost jejich moudrých zanikne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kdo hluboko ukrývají svou radu před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Ó, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hrnčířskou hlínu! Cožpak dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mě? anebo utvářená věc řekne o tom, kdo ji utvářel: Neměl rozum? Izajáš 29:9–16.

„Rozumnost“ moudrých mužů spočívá na odpečetění Božího prorockého Slova. Ti, kdo byli vycvičeni ve zkažených institucích adventismu, nedokážou číst knihu prorockví a obviňují Boha z toho, že postrádá porozumění. Když je prorockví odpečetěno, nejsou s to mu porozumět, a proto obviňují Boha, že je to On, kdo postrádá porozumění, a tím stavějí věci vzhůru nohama. Učení i neučení adventismu nemohou porozumět prorockví, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, a kniha Jóel prikazuje „starcům“, aby slyšeli, avšak oni jsou třídou, která slyšíc neslyší a vidouc nevidí.

Samé jádro jejich vzpoury je vyjádřeno v jejich neschopnosti uznat Krista jako Prvního i Posledního. To je kontext kapitoly, v níž je položena otázka: „Stalo se to za vašich dnů, anebo ještě za dnů vašich otců?“

Byla v dějinách vašich otců doba, kdy se lid probudil při Půlnočním volání, jen aby zjistil, že je pošetilými pannami? „Starcům“ je přikázáno, aby se „probudili“, stejně jako tomu bylo u mileritů na táborovém shromáždění v Exeteru roku 1844. Podobenství o deseti pannách je podobenstvím o zkušenosti adventního lidu, které se v dějinách mileritů naplnilo do posledního písmene a které se v posledních dnech opět naplní do posledního písmene. Neschopnost laodicejského adventismu sedmého dne rozpoznat, že se zakládající dějiny jejich církve v posledních dnech opakují, zdůrazňuje prorocký princip, jenž je klíčem odemykajícím prorocké poselství. Není to pouze biblické pravidlo, nýbrž i samotné srdce Zjevení charakteru Ježíše Krista, které je rozpečetováno těsně před uzavřením doby milosti.

Jóel se ptá: „Stalo se to za vašich dnů, anebo ještě za dnů vašich otců?“ Nebo by mohlo být položeno i takto: „Byl za dnů vašich otců nějaký proces zkoušky, který oddělil lid nové smlouvy od lidu staré smlouvy?“ Byl, a toto oddělení bylo uskutečněno prorockým poselstvím, v podobenství znázorněným jako olej. Výrok „Stalo se to za vašich dnů nebo za dnů vašich otců“ okamžitě ukázal, že to, co se stalo za dnů jejich otců, bylo probuzením po čtyřech generacích stupňujícího se ničení, jak je znázorněno příkazem rozeslat poselství do čtyř generací a čtyřmi druhy hmyzu představujícími stupňující se zkázu. Jóel je výrokem soudu proti odpadlé a apoštatské církvi při Půlnočním volání. Žádná církev v posvátných dějinách neodolávala většímu světlu než církev adventistů sedmého dne. Symbolem tohoto druhu vzpoury proti pravdě je „Kafarnaum“.

Budeme pokračovat v příštím článku.

„V Kafarnaum Ježíš přebýval v obdobích mezi svými cestami sem a tam, a tak se stalo známým jako ‚jeho vlastní město‘. Leželo na břehu Galilejského moře a poblíž hranic krásné gennesaretské roviny, ne-li přímo na ní.“ Touha věků, 252.

„Mezi těmi, kdo se hlásí za Boží děti, jak málo se projevilo trpělivosti, kolik trpkých slov bylo vyřčeno, kolik odsouzení bylo vysloveno proti těm, kdo nejsou naší víry. Mnozí pohlíželi na ty, kteří náleží k jiným církvím, jako na veliké hříšníky, ačkoli Pán na ně takto nepohlíží. Ti, kdo takto hledí na členy jiných církví, potřebují se pokořit pod mocnou rukou Boží. Ti, které odsuzují, mohli mít jen málo světla, málo příležitostí a výsad. Kdyby byli měli světlo, které měli mnozí členové našich církví, mohli by byli postoupili mnohem dále a lépe představovali svou víru světu. O těch, kdo se chlubí svým světlem, a přece v něm nechodí, Kristus praví: ‚Pravím vám však, že Týru a Sidónu bude v den soudu snesitelněji než vám. A ty, Kafarnaum [adventisté sedmého dne, kteří měli veliké světlo], které jsi vyvýšeno až k nebi [co do výsad], budeš svrženo až do pekla; neboť kdyby se byly v Sodomě staly ty mocné činy, které se staly v tobě, byla by zůstala až do dnešního dne. Pravím vám však, že zemi sodomské bude v den soudu snesitelněji než tobě.‘ V ten čas Ježíš odpověděl a řekl: ‚Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými [v jejich vlastním odhadu] a zjevil jsi je maličkým.‘“

„A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a já jsem k vám mluvil, časně vstává a promlouvá, avšak neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto učiním tomuto domu, který se nazývá mým jménem, v němž skládáte svou důvěru, i místu, které jsem dal vám a vašim otcům, jako jsem učinil Šílu. A zavrhnou vás od své tváře, jako jsem zavrhl všechny vaše bratry, celé símě Efraimovo.“

„Pán mezi námi ustanovil instituce velikého významu a mají být spravovány nikoli tak, jak jsou spravovány světské instituce, nýbrž podle Božího řádu. Mají být vedeny s neochvějným zřetelem k jeho slávě, aby byly všemožným způsobem zachraňovány hynoucí duše. K Božímu lidu přišla svědectví Ducha, a přece mnozí nedbali napomenutí, výstrah a rad.“

„Slyšte nyní toto, lide pošetilý a bez rozumu, který má oči, a nevidí, který má uši, a neslyší: Nebudete se mne bát, praví Hospodin? Nebudete se třást před mou tváří, když jsem položil písek za mez moří, za věčné ustanovení, které nemůže překročit? Ačkoli se jeho vlny

vzdouvají, nic nezmohou; ačkoli hučí, přece ji nepřekročí. Ale tento lid má srdce odbojné a vzpurné; odpadli a odešli. A neříkají ve svém srdci: Bojme se nyní Hospodina, svého Boha, který dává déšť, podzimní i jarní, v jeho čas; on nám zachovává ustanovené týdny žně. Vaše nepravosti odvrátily tyto věci a vaše hříchy vám zadržely dobré věci.... Nepřiznávají právo, právo sirotka, a přece se jim daří; a při chudém nerozsuzují právo. Cožpak je za tyto věci nenavštívím? praví Hospodin; což se má duše nepomstí na takovém národě, jako je tento?“

„Bude Pán přinucen říci: ‚Nemodli se za tento lid, ani za ně nepozdvihuj křik ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej, neboť tě nevyslyším‘? ‚Proto byly deště zadrženy a nebylo pozdního deště.... Nebudeš od této chvíle ke mně volat: Můj Otče, tys vůdcem mého mládí?‘“
Review and Herald, 1. srpna 1893.